

Arrest

nr. 79 955 van 23 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 juli 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het jaar 1969.

Op 30 maart 2010 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart aan van een familielid van een burger van de Unie.

Op 25 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van K., M. (...) geboren te (...), in (...) en van Marokkaanse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42 quater, § 1, 4° van de wet van 15.12.1980: het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, wordt beëindigd.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de verklaring wettelijke samenwoning op 21.04.2011 eenzijdig werd stopgezet te Antwerpen.

Aangezien betrokkenen een gemeenschappelijk kind hebben, werd betrokkene uitgenodigd om documenten aan te brengen waaruit zou blijken of hij zich in de uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42 quater, § 4, 2° of 3° van de wet van 15.12.1980 bevindt.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt echter dat de dochter van betrokkene bij haar moeder woont en in het administratief dossier is een verklaring van de ex-partner van betrokkene terug te vinden waaruit duidelijk wordt dat betrokkene niet omkijkt naar zijn dochter en noch financieel noch emotioneel betrokken is bij zijn dochter.

Aangezien betrokkene zelf, ondanks onze uitnodiging, nagelaten heeft enig bewijs aan te brengen waaruit blijkt dat hij minstens omgangsrecht met zijn dochter heeft, is er niet voldaan aan de basisvoorwaarde van de uitzondering van artikel 42 quater, § 4, 2° of 3°.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42quater, §4, 2° of 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt. Schending van de art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De beslissing luidt als volgt: ‘schending van artikel 42 quater 4, 2° of 3° van de wet van 15.12.1980.

Verzoeker had een wettelijke samenwoning verklaring gedaan met mevrouw O. M. (...), van Belgische nationaliteit, geboren te Leuven op 15.05.1990 en wonende te (...)

Uit die relatie is een kind geboren, met name, K. A. (...), geboren te Antwerpen op 08.04.2010.

Op 21.04.2011 gaat mevrouw O. M. (...) de verklaring van wettelijke samenwoning éézijdig beëindigen.

Dat in mei 2011 door verzoeker nog een verzoekschrift is neergelegd bij de Jeugdrechter te Antwerpen.

Dat verzoeker de oproepingsbrief van de Jeugdrechter heeft ontvangen op 08.06.2011 dat de zitting op 20.06.2011 is.

Dat op de zitting van 20.06.2011 mevrouw niet aanwezig was en verstek liet nemen, zodat de zaak in beraad was genomen voor vonnis op 07.07.2011.

Dat op 1 juli 2011 de advocaat van mevrouw O. M. (...) een verzoekschrift tot heropening van debatten heeft gevraagd.

Gezien de gerechtelijke vakantie is er nog geen datum bepaald om de zaak te behandelen.

Verzoeker werd uitgenodigd op 13.04.2011 om documenten over te maken aan de Dienst Vreemdelingenzaken, hetgeen ook effectief werd overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken op

17.06.2011, hetgeen blijkbaar bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog niet in zijn dossier is toegevoegd. Verzoeker voegt bij de stukken het bewijs van de aangetekende zending bij, dat dateert van 17.06.2011. Verzoeker is ook begonnen met het betalen van een onderhoudsbijdrage van 100€ voor zijn dochter A. (...).

Gezien verzoeker lang bij mevrouw O. M. (...) heeft moeten aandringen alvorens hij een rekeningnummer kon bekomen van haar.

Nu dat hij een rekeningnummer heeft stort verzoeker elke maand een bedrag van 100€ als onderhoudsbijdrage voor zijn kind.

Het wordt ten eerste door verzoeker betwist dat hij niet zou omkijken naar zijn dochter. De moeder van het kind werkt tegen om alvorens een beslissing te bekomen bij de Jeugdrechter het kind A. (...) aan verzoeker te laten zien.

Er wordt bij de stukken toegevoegd, een verklaring van de crèche waarbij coördinator, mevrouw L. V. (...) vermeldt dat verzoeker op regelmatige basis zijn dochter A. (...) naar de crèche brengt. Deze verklaring dateert van 18.01.2011.

Dat het niet mogelijk was om op zo korte periode een beslissing te bekomen van de Jeugdrechter, gezien er eerst en vooral een gerechtelijke vakantie is in de maanden juli en augustus en ten tweede dat de moeder van A. (...) verstek liet gaan en daarna een verzoek tot heropening debatten heeft gevraagd. Dat er tot op heden geen datum is bepaald bij de Jeugdrechter om de pleidooien te gaan houden. Dat verzoeker op 17.06.2011 de gevraagde documenten heeft overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken, maar dat deze stukken zich niet in het dossier bevinden."

Verzoeker had zijn arbeidsovereenkomst (+ loonfiches), kopie van de oproeping van de Jeugdrechtbank, document van de mutualiteit overgemaakt via aangetekende schrijven naar de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien verzoeker geen kopie van deze stukken voor zijn eigen heeft gehouden, heeft hij opnieuw een duplicaat moeten vragen van deze stukken.

Dat er dus geen sprake is van dat verzoeker noch financieel noch emotioneel betrokken is met zijn dochter, dat het ten eerste wordt betwist dat er niet is voldaan aan de omgangsgrecht zoals vermeldt in artikel 42 quater §4, 2° of 3° van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Verzoeker verwijst in zijn enige middel naar het verzoekschrift dat door hem werd neergelegd bij de Jeugdrechter te Antwerpen in mei 2011. Op 20 juni 2011 vond er een zitting plaats. Verzoeker werd op 13 april 2011 inderdaad gevraagd om bijkomende informatie over te maken. Hij beweert dit gedaan te hebben op 17 juni 2011. Het betrof een arbeidsovereenkomst, een kopie van de oproeping van de Jeugdrechtbank en een document van de mutualiteit. Hij stelt vast dat deze informatie nog niet werd opgenomen in het dossier. Verzoeker betaalt alimentatie aan zijn dochter van 100 euro per maand. Hij betwist dat hij niet omkijkt naar zijn dochter. Hij verwijst naar een verklaring in het dossier d.d. 18 januari 2011 waaruit zou blijken dat hij zijn dochter regelmatig naar de crèche brengt. Het is onmogelijk op zo een korte tijd een uitspraak van de jeugdrechter te bekomen. Hij is niet akkoord met de bewering dat hij niet emotioneel of financieel betrokken is bij zijn dochter.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 25 juli 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

In de beslissing wordt verwezen naar de eenzijdige stopzetting van de samenwoning op 21 april 2011.

Verwerende partij stelt vast dat verzoeker niet ontkent dat de samenwoning met zijn partner beëindigd werd. De beslissing wordt op dit vlak dus niet betwist. Nochtans was deze samenwoning destijds de aanleiding voor het toekennen van verblijfsrechten aan verzoeker in ons land.

Er werd de beslissing ook verwezen naar het gemeenschappelijk kind dat verzoeker heeft met zijn partner, reden waarom hij werd gevraagd om documenten aan te brengen waaruit zou blijken dat hij zich bevond in de uitzonderingsvoorwaarde van artikel 42 quater, §4, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

"§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien :

(...)

2° hetzij het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° hetzij het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

(...) "

Verzoeker kan niet beweren dat hem een recht van bewaring of een omgangsrecht toekomt met betrekking tot het gemeenschappelijke kind, dat een gebaseerd is op een gerechtelijke beslissing of op een overeenkomst met zijn ex- parter.

Verzoeker toont alleszins niet aan dat er een overeenkomst bestaat met zijn partner omtrent de omgang met hun kind. Op dit punt is de beslissing derhalve correct gemotiveerd. Verzoeker toont het tegendeel niet aan.

Verzoeker beweert dat hij op 17 juni 2011 bijkomende documenten aan het dossier heeft toegevoegd. Het betrof een arbeidsovereenkomst, een kopie van de oproeping van de Jeugdrechtbank en een document van de mutualiteit.

Verwerende partij merkt op dat het niet duidelijk is hoe verzoeker met deze documenten wil aantonen dat er een omgangsrecht is met zijn kind, afgesloten bij overeenkomst of per gerechtelijke beslissing, zoals gevraagd in artikel 42 quater, §4, 2° of 3° van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij merkt op dat er heden ook nog geen gerechtelijke beslissing is. Verzoeker verwijst naar de procedure die hangende is bij de Vrederechter, echter dit toont alleen maar aan dat de motivering van de beslissing correct is, namelijk dat verzoeker geen bewijs heeft aangebracht dat er een omgangsrecht is met zijn kind.

Uit het Rijksregister blijkt volgens het onderzoek bovendien dat de dochter bij haar moeder woont. Ook dit wordt door verzoeker niet ontkend.

In het administratief dossier zit bovendien een verklaring van de ex-partner van verzoeker waaruit blijkt dat verzoeker niet naar zijn dochter omkijkt, en noch emotioneel noch financieel bij haar opvoeding betrokken is.

Verzoeker zelf ontkent dit, en verwijst naar een verklaring daterend van 18 januari 2011, waaruit moet blijken dat hij zijn dochter regelmatig afzet op de crèche. Echter, deze verklaring dateert van vier maanden voor de stopzetting van de samenwoning, en dus van lang voor de problemen die zich in de relatie hebben voorgedaan. Bovendien heeft deze verklaring betrekking op de periode voor 18 januari 2011. Hiermee kan verzoeker niet aantonen dat hij zich op het moment van de beslissing of van de verklaring in het administratieve dossier effectief wel in voldoende mate bezig hield met zijn dochter. Het is alleszins onvoldoende als bewijs van het tegendeel van wat in de beslissing beweerd wordt. Dat verzoeker 100 euro per maand stort aan zijn dochter blijkt niet uit het dossier, nog minder blijkt sinds wanneer verzoeker deze stortingen deed. Alleszins is niet bewezen dat verzoeker alimentatie aan zijn dochter betaalde op het moment van de beslissing.

Verwerende partij concludeert dat verzoeker inderdaad niet bewezen heeft minstens een omgangsrecht te hebben met zijn dochter. Dat hij dit heden nog tracht af te dwingen via de Jeugdrechtbank, is geen reden om te concluderen dat de beslissing slecht gemotiveerd zou zijn of de vreemdelingenwet zou schenden.

De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

De verwerende partij merkt op dat verzoekende partij de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt, (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007).

De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht." (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

"Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van

de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). (R.V.V, arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009)

De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

"Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV - BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)

"Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen."

(R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144 . 344/XIV-17.680)

Verwerende partij is derhalve van oordeel dat de beslissing afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. Verzoekers beweringen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Het enige middel is niet gegrond.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekende partij niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden."

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat het geregistreerd partnerschap dat werd aangegaan beëindigd werd, dat de verzoekende partij niet omkijkt naar haar dochter, noch financieel, noch emotioneel betrokken is bij de opvoeding van haar dochter en dat de verzoekende partij nagelaten heeft enig bewijs aan te brengen waaruit blijkt dat zij minstens een omgangsrecht met haar dochter heeft.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen,

derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij heeft een verblijfsrecht verkregen op basis van artikel 40bis samengelezen met artikel 40ter van de vreemdelingenwet, als partner in een duurzame relatie met een Belg. Artikel 42quater, § 1 van de vreemdelingenwet somt de gevallen op waarin gedurende de eerste twee jaar van het verblijf in principe een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn.

Artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet zoals van toepassing op huidig geschil, waarop de bestreden beslissing gegrond is, luidt:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

Uit het administratief dossier blijkt dat de wettelijke samenlevingsovereenkomst op 21 april 2011 eenzijdig werd verbroken. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist. Daar de verzoekende partij ouder is van een Belgisch kind werd onderzocht of de verzoekende partij voldeed aan artikel, 42quater, §4, 2° of 3° van de vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

“§4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien :

(...)

2° hetzij het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° hetzij het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° (...);

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op 13 april 2011 aan de verzoekende partij volgende documenten gevraagd heeft:

- arbeidscontract en recente loonfiches of de gegevens van de kruispuntbak voor zelfstandigen met betrekking tot zijn onderneming en de documenten waaruit zijn inkomsten als zelfstandige blijken;
- eventueel documenten met betrekking tot andere inkomsten;
- het bewijs van ziekteverzekering (dekking van alle risico's in België), geen SIS-kaart;
- vonnis waarin het hoederecht of omgangsrecht met A.K. toegekend is aan verzoeker;
- attest dat verzoeker niet ten laste is van OCMW.

Uit dit document blijkt dat de verzoekende partij vanaf 13 april 2011 drie maanden de tijd gekregen heeft om bovenstaande bewijsstukken aan de verwerende partij over te maken.

Bij aangetekend schrijven van 17 juni 2011 brengt de verzoekende partij volgende documenten bij: brief van het OCMW van 13 mei 2011 waaruit blijkt dat zij vanaf 1 mei 2011 recht heeft op leefloon als alleenstaande, inburgeringscontract, loonfiche voor de periode 1-30 april 2011 ten bijdrage van 127,79 euro, loonstaat voor de periode 1 april-1 mei 2011, loonstaat voor de periode 2-29 mei 2011, loonfiche voor de periode 1-31 mei 2011 ten bijdrage van 129,26 euro, loonfiche voor de periode 1-31 mei 2011 ten bijdrage van 47,78 euro, loonfiche voor de periode 1-31 mei 2011 ten bijdrage van 381,03 euro en een vervangingsovereenkomst van 31 mei 2011. Voor het nemen van de bestreden beslissing blijkt niet dat de verzoekende partij andere documenten heeft bijgebracht. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar verzoekschrift voorhoudt, werd in de bestreden beslissing met deze stukken rekening gehouden.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij heeft meegedeeld dat ze gerechtelijke stappen met betrekking tot het recht van bewaring of het omgangsrecht met haar dochter ondernomen heeft. De oproeping voor de jeugdrechter bevindt zich niet in het administratief dossier en de verzoekende partij toont niet aan dat zij deze stukken voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij heeft overgemaakt. Evenmin blijkt dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij heeft meegedeeld dat ze een onderhoudsbijdrage van 100 euro betaalt voor haar dochter. Ook de verklaring van 18 januari 2011 van de coördinatrice van de crèche van de dochter van de verzoekende partij is niet terug te vinden in het administratief dossier. Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij weliswaar een afschrift van bpost dat ze op 17 juni 2011 een brief aan de verwerende partij aangetekend heeft opgestuurd, doch uit dit document kan niet afgeleid worden dat bovenstaande documenten voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij werden overgemaakt. De envelop is niet vergezeld van een betalingsbewijs of van een begeleid schrijven. Los van de vraag of voormelde stukken voor het nemen van de bestreden beslissing zijn overgemaakt, stelt de Raad samen met de verwerende partij vast dat uit voormelde stukken niet blijkt dat de verzoekende partij een bewaringsrecht of een omgangsrecht over haar dochter heeft. Gelet op de weinige gegevens die de verzoekende partij kenbaar maakte aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing, kon de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze oordelen dat de verzoekende partij op het moment van de bestreden beslissing niet voldeed aan de basisvoorwaarden van artikel 42quater, §4, 2° of 3° van de vreemdelingenwet. Uit geen enkel document blijkt dat de verzoekende partij een recht van bewaring of een omgangsrecht met het kind heeft.

Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij de volgende stukken door: verzoekschrift bestemd voor de jeugdrechter in de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen van 23 mei 2011, oproeping voor de inleidingszitting op 20 juni 2011 om 9 uur, brief van 1 juli 2011 met betrekking tot de kennisgeving van de heropening van de debatten bij gerechtsbrief overeenkomstig artikel 773 van het gerechtelijk wetboek, brief van 18 januari 2011 van de coördinatrice van de crèche van de dochter van de verzoekende partij, verklaring van 3 augustus 2011 lidmaatschap van het ziekenfonds de voorzorg, afschrift van bpost dat op 17 juni 2011 een brief aan de verwerende partij aangetekend werd opgestuurd, bewijs dat de verzoekende partij op 7 augustus 2011 100 euro ten gunste van haar dochter overgeschreven heeft, een arbeidsovereenkomst voor werklieden van onbepaalde duur van 29 juli 2011, vervangingsovereenkomst van 31 mei 2011, 3 loonafrekeningen voor de periode 1-31 mei, 1 loonafrekening voor de periode van 1-30 april 2011, 2 loonafrekeningen voor de periode van 1-30 juni en 1 loonafrekening voor de periode van 1-31 juli 2011. Wat betreft de stukken die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt, merkt de Raad op dat hij in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Met het bijbrengen van deze documenten vraagt de verzoekende partij in wezen een feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak. Het opportuniteitsonderzoek behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad. Deze stukken, behoudens 2

loonafrekeningen die betrekking hebben op de periode 1-31 mei 2011, werden daarenboven niet aan de verwerende partij overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze er ook geen rekening mee kon houden. Voor het nemen van de bestreden beslissing werd aan de verzoekende partij duidelijk meegegeven welke documenten ze diende voor te leggen. De verzoekende partij toont niet aan dat ze de vereiste documenten aan de verwerende partij overmaakte.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. De verzoekende partij maakt evenmin een schending van artikel 42quater, §4, 2° of 3° van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN